19/04/2019

Είναι σωστό να προσπαθούμε να διορθώσουμε τις απόψεις των άλλων για την Εκκλησία;

/ Νέοι και Εκκλησία

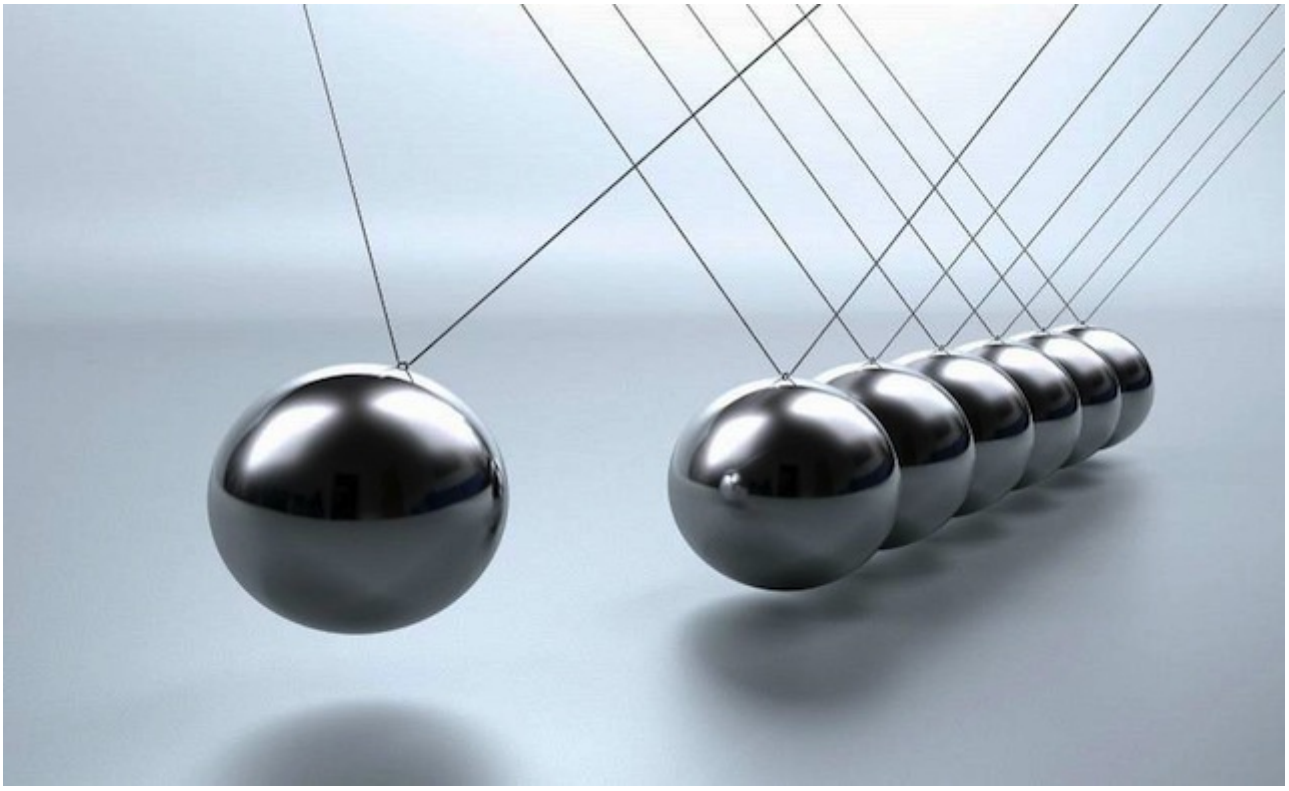

Η επίκαιρη ερώτηση που έλαβε η ιστοσελίδα των Χαρούμενων Αγωνιστών του Μαθητικού Τομέα του Συλλόγου “Ο Μέγας Βασίλειος” είχε ως εξής:

“Είναι σωστό να διορθώνουμε ή και να ενημερώνουμε τους οικείους μας για θέματα σχετικά με την ορθόδοξη πίστη μας και την Εκκλησία; Δεν είναι άσχημο και εγωιστικό το να λέμε αυθόρμητα και χωρίς να κρίνουμε π.χ., «ε, αυτό δεν είναι ετσι» και απλά εκείνη τη στιγμή να μην μπορούμε να το δείξουμε πρακτικά, ότι όντως αυτό που επισημαίνουμε το πιστεύουμε;”.

Ακολουθεί, παρακάτω, η αναλυτική απάντηση της ιστοσελίδας agonistes.gr:

“Σήμερα ζούμε σε μία κοινωνία βουτηγμένη στην αμαρτία. Συναναστρεφόμαστε ανθρώπους που έχουν βάλει τον αλάθητο και αιώνιο νόμο του Θεού «στην άκρη» ή «τον κόβουν και τον ράβουν» στα δικά τους τα μέτρα, κάνοντας εκπτώσεις,

αβαρίες, συμβιβασμούς. Η αμαρτία φαίνεται ότι θριαμβεύει κι εμείς – δυστυχώς – σα να τη συνηθίσαμε, να μην μας κάνει εντύπωση, να τη δικαιολογούμε....

Είναι πολύ ανησυχητική αυτή η πραγματικότητα.

Ελλοχεύει ο κίνδυνος του συμβιβασμού, της αλλοίωσης της Μίας και Μόνης Αλήθειας, που μας παρέδωσε ο Κύριός μας!

Εμείς, με τις δικές μας μικρές δυνατότητες και περιορισμένες δυνάμεις, δεν είναι δυνατόν «να διορθώσουμε τις απόψεις των άλλων!»... Είμαστε ομοιοπαθείς με αυτούς. «Πολλά πταίομεν ἅπαντες» (Ιακ. γ΄ 2).

Όμως δεν είναι στο πνεύμα της Πίστης μας να μένουμε απαθείς, όταν το κακό προβάλλεται, νομιμοποιείται ή παρουσιάζεται σαν η μοναδική επιλογή!!...

Ο Ἅγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης μάς συμβουλεύει πως «όταν βλέπουμε κάποιον να πέφτει στην αμαρτία ποτέ να μην τον κατακρίνουμε, αλλά να κλαίμε και να παρακαλούμε τον Θεό να τον συγχωρήσει». Το πρώτο ακατανίκητο όπλο επομένως: η προσευχή μας για την ψυχή που παρεκκλίνει από την ευθεία οδό! Να έλθει «εἰς ἑαυτήν», να ακούσει τη φωνή του Θεού, να συναισθανθεί το λάθος της! Να φωνάξει τον Πατέρα της!!! Να γυρίσει πίσω στην ποίμνη της Εκκλησίας!

Όμως, για να επιδράσουμε ωφέλιμα στο περιβάλλον μας απαραίτητος είναι και ο προσωπικός μας αγώνας για τον εξαγιασμό μας, αλλά και η αταλάντευτη συμμόρφωσή μας σε όσα η Ορθοδοξία μας μάς παραγγέλλει! Έτσι μπορούμε να είμαστε «το στόμα του Χριστού, τα μάτια του Χριστού, η σκέψη του Χριστού» μέσα σ΄έναν κόσμο που έχει πάρει τον κατήφορο! Το παράδειγμα, λοιπόν, το δεύτερο όπλο μας! Μη μας διαφεύγει ότι με τη θεάρεστη και θεοφιλή ζωή των πρώτων χριστιανών άλλαξε ο κόσμος!!!

Αν προηγηθούν τα δύο βήματα, τότε μπορεί να ακολουθήσει και το τρίτο, ο λόγος μας! «Δεν θα είναι άσχημο ούτε εγωιστικό», τότε, «να ανοίξω ταπεινά το στόμα μου» και να πω «τι θέλει ο Θεός», να πω «πώς αντιμετώπισα, με τη συμβουλή του πνευματικού μου πατέρα, ανάλογη περίπτωση».

Να μην ξεχνάμε ποτέ ότι δεν είμαστε οι γιατροί, που θέλουμε να θεραπεύσουμε τους άλλους, αλλά οι συνοδοιπόροι στην οδό του Κυρίου με τις πτώσεις και τις αδυναμίες μας, πάνω απ’ όλα ΟΜΩΣ με το φρόνημα το αγωνιστικό για την τελείωσή μας!”